

דף כה.

עין משפט ב.ג.

אה"ע סימן קמו עיף ד

ד ו. איזוהי דת יהודית, היינו שאינה נוהגת כמנהג הצניעות שנהגו בנות ישראל. כגון יוצאת לשוק או למבוי מפולש או לחצר שרכים בוקעים בו^ג וראשה פרוע, ואין עליה רדיד ככל הנשים, אע"פ ששערה מכוסה במטפחת.

היתה טוה בשוק כדרך שעושות העכו"ם הפרוצות, או שטוה בשוק ומראה זרועותיה לבני אדם, והוא שרגילה בכך^ד, או הייתה משחקת עם הבחורים^ה, או תובעת תשמיש בקול עד ששכנותיה שומעות אותה מדברת על ענין זה, או שהיתה מקללת אבי בעלה^ו בפני בעלה, וי"א ה"ה מקללת אבי בעלה בפניו^ז שלא בפני בעלה, וה"ה מקללת בעלה בפניו בכל אחד מאלו תצא בלא כתובה.

ד ז. בכל הדברים הנ"ל ביש עדים^ח שהתרה בה תחילה, ועברה על

ג. ואם אין שערה מכוסה במטפחת כלל, מחצר לחצר דרך מבוי שאינו מפולש, יש בו משום פריעת ראש, ובתוך חצירה אין בו משום פריעת ראש, ואם הוא אסור לכתחילה עיין בב"ח ובד"מ, ובסי' כ"א באהע"ז סתם דאין איסור פריעת ראש רק בשוק ולא בחצר. עיין בח"מ ס"ק ט'. ועיין בשו"ת יביע אומר ח"ג סי' כ"א אות ה'-י"ג. באשה שיוצאת לרה"ר וראשה פרוע בלי שרוולים יש מקום להתיר לעשות שלוש בין הזוג מאחר דלא שמיע להו איסורא כל כך בזמן הזה. ועוד שם באות י"ז-י"ח באשה שמחללת שבת במזיד אפי' בצינעה, או שעוברת על איסור כרת אע"פ שאינה מכשילה את בעלה רשאי בעלה להוציאה בלי כתובה כשטוען על כך באמת ובתמים מאחר שבאיסור כרת יש סכנה גם לזרעם ח"ו.

ד. הח"מ העיר דאם התרו בה אפי' בפעם אחת, ובלא התרו אפי' פעמים הרבה, ומדוע התוספת "שרגילה בכך".

ה. לאו דוקא בחורים והיינו מדברת עם כל אדם ובפרט עם רווק שאין לו אשה. ח"מ.

ו. ובגמ' אמרו אפי' בפני בן בעלה. ח"מ.

ז. לא משמע כן מפ"י רש"י, ועיין בח"מ ס"ק ט"ו.

ח. ואין צריך התראה בשעת מעשה, וצ"ל שיאמר לה שאם תעשי עוד תפסירי כתובתך. וכל אלו היינו שמחמת קלקול שהיה אחר הנישואין, אבל נשים שמתחילת הנישואין היו כך עיין בסי' קי"ז. ועיין בשו"ת יביע אומר חלק ג' סי' כ"א אות י"א דכשהבעל והאשה היו חפשיים בזמן נישואיהם, ועברה על הבעל רוח טהרה וחזר בתשובה שלימה יכול לדרוש בכל תוקף מאשתו להתנהג כבנות ישראל הכשרות ואין האשה יכולה לטעון סברת וקיבלת, ואם תסרב האשה יכול לגרשה בע"כ בלי כתובה אחר התראה כדת ע"ש.

התראתו, ואם אין עדים תשבע שהוא כדבריה ותיטול כתובתה, ואם רצה לקיים אותה אח"כ אין כופין אותו להוציאה ט, מ"מ מצוה עליו שיוציאנה, ואינה יכולה לעכב עליו שלא יגרשנה, ויכול לגרשה בע"כ ואין בזה משום חדר"ג.

הגה: ח. אשה שמאיימת על בעלה, שרוצה להשכיר עליו כותים להורגו, או אשה שרגילה להתייחד עם כותים פ, נקראת עוברת על דת, ואחרי התראה הפסידה כתובתה.

עין משפט ד.ז. אה"ע סימן קעח סעיף יב

יב יח. הבעל שמחל על הקינוי קודם הסתירה, קינויו מחול וכאלו לא קינא לה. אבל לאחר הסתירה אין קינויו מחול. גירשה לפני הסתירה הרי זה כאלו מחל לה הקינוי, ואם החזירה צריך לקנאות לה פעם אחרת.

ט. ואפי' יש עדים בדבר, מ"מ מצוה עליו שיוציאנה זהו דעת הראב"ד, אבל מדברי הר"ן משמע כהרשב"א דאין זה מצוה אלא רשות, כמו שאין מצוה שלא למחול על קינויו וכן משמע מלשון הרמב"ם בפ' כ"ד מה"א דין ט"ז, ופרוצה ביותר שאני דמצוה לגרשה. י. ואם לא גירשה וחזרה להתנהג מכאן ואילך בצניעות, כדרכי הצנועות וחזרה ממעשיה הראשונים, אסור לדור עמה עד שיכתוב לה כתובה אחרת דכתובה הראשונה נמחלה שעבודה, בשעה שעברה על התראתו כ"כ הח"מ. כ. מתרומת הדשן סי' רמ"ב.